

[Ministeren for handel, industri og søfart.]

standpunkt mod nogle organisationsmæssige indrømmelser fra skrædderforbundets side vedrørende andre forhold. I 1927 blev der truffet en fast aftale med konfektionsindustrien, hvori denne anerkendte, at uniformssyningen for det offentlige skal være forbeholdt skrædderhåndværket.

Spørgsmålet om denne aftales holdbarhed har været rejst ved flere lejligheder. Problemet var således fremme i 1942, da det daværende krigs- og marineministerium lod syning af en del uniformer til ekstra politimandskab foretage som konfektions-syning ved munderingsdepotet. Dansk Skrædderforbund protesterede under henvisning til overenskomsten, og sagen blev indbragt for den faste voldgiftsret, der ved kendelse fastslog, at sagen faldt ind under voldgiftsrettens område.

Det anføres i den faste voldgiftsrets kendelse, at de indklagede findes stiltiende at have tiltrådt fagets overenskomster, idet de igennem en lang årrække nøje har fulgt fagets løntariffer, hvori de omstridte bestemmelser er en integrerende bestanddel, og de vil derfor ikke nu kunne påberåbe sig ikke at være bundet af disse overenskomster. Det anføres endvidere, at de ikke alene har været bekendt med de omstridte bestemmelser, men at de også har indladt sig på forhandlinger med disse bestemmelser som grundlag.

Efter at denne kendelse var afgivet ved den faste voldgiftsret, og efter at krigs- og marineministeriets påstand om, at denne sag ikke rettelig henhørte under den faste voldgiftsret, ikke var blevet taget til følge, har industri, håndværk og fagbevægelse fået medhold overfor det offentlige i, at dette spørgsmål er et fagligt spørgsmål, og da sagen påny blev rejst i 1952 — denne gang overfor prisdirektoratet, hvor såvel generaldirektoratet for statsbanerne som danske privatbaners fællesrepræsentation besværede sig over, at aftalen hindrede dem i at få uniformer udført som konfektion — blev kendelsen ved voldgiftsretten afgørende for prismyndighedernes stillingtagen.

Priskontrolrådet og dets forretningsudvalg behandlede spørgsmålet i ikke mindre end 8 møder og førte også en forhandling med aftalens parter, Beklædningsindustriens Sammenslutning, Skrædderlauget i Kjø-

benhavn, Foreningen af danske Fabrikanter af Herreklæder og Dansk Skrædderforbund. Parterne gjorde herunder gældende, at aftalen var et led i en arbejdsoverenskomst og derfor faldt udenfor prisaftalelovens område, og parterne mente ikke at kunne gå ind for nogen ændring af de bestående forhold for levering af uniformer til offentlige myndigheder m. v.

Resultatet af priskontrolrådets overvejelser blev, at det i en skrivelse af 22. maj 1953 henstillede til min forgænger i embedet, daværende handelsminister Rytter, at tage de spørgsmål, der vedrører de gældende organisationsbestemmelser for leverancearbejde op til en samlet overvejelse, eventuelt således at der nedsættes et særligt udvalg med det formål for øje at stille forslag om, hvorledes en gradvis udvikling af de nuværende regler for leverancearbejde kan finde sted.

Selvom jeg ikke i et og alt er på linie med min forgænger i embedet, forstår jeg meget vel hans tæven med at nedsætte et sådant udvalg, der ikke kunne have større mulighed for at gribe ind end den, priskontrolrådet måtte have. At arbejdsaftaler ikke falder ind under prisloven og ej heller under den nuværende monopollov, er jo ikke en ny opdagelse, som det ærede medlem hr. Weikop har gjort. Det er et spørgsmål, der meget nøje er drøftet under lovens behandling i det høje ting, og såvidt jeg husker, var både det parti, som det ærede medlem tilhører, og det parti, som jeg selv tilhører, enige i, at det heller ikke rettelig burde inddrages under lovens område.

Jeg er ikke utilbøjelig til at mene, at man må give skrædderlauget og skrædderforbundet medhold i, at offentlige myndigheder under den nuværende ordning får valuta for pengene, når man vejer pris mod kvalitet, men uanset dette mener jeg, man må give ministeriet for offentlige arbejder medhold i, at de principielt bør stå frit i deres køb, og jeg har derfor i min ministertid arbejdet videre med problemet og ført forskellige forhandlinger med parterne — indtil nu uden positivt resultat, men man skal jo aldrig opgive håbet.

Justitsministeren (*Hans Hækkerup*): Som det var at vente — også på baggrund af sommerens diskussion i pressen — måtte